

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**P. Conradi Janningi E Societate Jesu Epistola Familiaris Ad
R. A. P. Sebastianum à S. Paulo ...**

Janning, Coenraad

Antverpiæ, 1693

Brevis Instructio Circa Librum, Cui Titulus, Libellus Supplex Pro Origine Et
Antiquitate Ordinis Carmelitarum, Variisque Illius Historiis, à S.
Congregatione Rituum iteratò recognitis & approbatis, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40359

BREVIS INSTRUCTIO
 CIRCA LIBRUM, CUI TITULUS,
LIBELLUS SUPPLEX
 PRO ORIGINE ET ANTIQUITATE ORDINIS CARMELITA-
 RUM, VARIISQUE ILLIUS HISTORIIS,

*à S. Congregatione Rituum iteratò recognitis & approbatis,
 nec non Summorum Pontificum Bullis, &c.*

S. D. INNOCENTIO XI.

exhibitus per Fr. Sebastianum à S. Paulo, &c.

Etsi veritas odium pariat apud multos, apud matrem suam tamen, Ecclesiam dico Romanam, parere nil nisi amorem potest illustrantibus ipsam, è tenebris in lucem protractam. Utrumque veritatis partum, ipsam illustrando, sibi peperit P. Daniel Papebrochius, decessorum suorum exemplo laudabiliter atque indefesso studio Sanctorum gloriam cum veritate promovens, colligendo illustrandòque ipsorum Acta, tantà cum utilitate Religionis Catholicæ, ut ipsi in Hollandia acatholicici Doctores ac Prædicantes fateantur, hæcenus nullum produisse Opus, quod continuatam in Ecclesia Catholica ad nostra usque tempora sanctitatem, sacrarum Traditionum ac Rituum successionem, Doctrinæ per singula secula conformitatem, aliæque plura manifestius commonstret, quàm *Acta Sanctorum*, à P. Joanne Bollandando inchoata, communi bonorum plausu excepta, singulari Summorum Pontificum favore promota; aded ut Alexander VII. eorum Auctores, tum temporis Godefridum Henschenium & Danielem Papebrochium, è Belgio in Italiam evocaverit, ac bibliothecas tum Vaticanam, tum reliquas omnes, ipsis examinandas patere, dato ad hoc diplomate, voluerit.

2. Inde in Belgium reversi Patres, ingenti sacrarum noticiarum thesauro divites, cœptum Opus feliciter profecuti sunt. Cùm verò ad Vitam S. Bertholdi, primi Carmelitarum Prioris Generalis, ventum est; ne vel à proposito sibi veritatis studio recederent, vel indignationem PP. Carmelitarum incurrerent, tractando quæstionem de origine Ordinis; ab hac abstinendum sibi, salva veritate & amicitia prædictorum Patrum, putaverunt, Acta S. Bertholdi tantùm illustrasse contenti, nulla peni-

tus

tus de antiquitate Ordinis facta mentione. Patet hoc legenti eius Vitam, impressam Tom. 3. Martii pag. 791. Utinam prudens hoc atque innocens de antiquitate Ordinis silentium (quid enim silentio innocentius prudentiusque, ubi loqui quod sentis, prævides displiciturum offensurumque?) omnibus æquè ac plurimis è PP. Carmelitis probatum fuisset! Uni præcipuè P. Francisco Bonæ spei displicuit, qui proinde arrepto calamo librum composuit sub hoc titulo, *Historico-Theologicum Carmeli Armamentarium*; ubi per triginta & amplius paginas, contra PP. Henschenium & Papebrochium nominatim agens, ipsorum silentium, quod dixi, acriter perstringit, ejusque rationem publicè reddi prolixè exposcit. Neque hæc mihi ita asserenti credi velim; Armamentarium ipsum pro me, quæ asserui probabit.

3. Ita per scriptum publicum provocati Patres prædicti, & sua, & Operis sui interesse putaverunt, publico similiter scripto satisfieri provocanti: adeoque Tom. 1. Aprilis à pag. 769, ad Vitam S. Alberti, rationes silentii sui exponunt. Verùm prius quàm rationes istæ typis ederentur, subodorati PP. Carmelita, illas expectatione sua solidiores esse; provocationis suæ consiliū damnarunt, omnemque continuò moverunt lapidem, tum per se, tum per ipsam Societatis Jesu Præpositū Generalem, ut earum editionē impedirent; obtinueruntque re ipsa illum in finem epistolam à dicto Generali P. Oliva, quam & impresserunt *Libello suo supplice*, de quo agimus pag. 10. Sed uti nunc in hoc *Libello*, ita tunc apud P. Olivam callidè tacuerunt de Armamentario & expostulatione, publicæ luci à se datis; quæ cum P. Generalis ex suorum informatione postea cognovit, ægrè ferre non potuit, responsionem paratam publicè postulanti reddi. Porro quæcumque in prædicto *Libello supplice*, pro pace conservandâ à PP. Carmelitis gesta, speciosè dicuntur, post violatam ex parte illorum pacem per editionem Armamentarii gesta esse, observandum studiosè est. Iterum dico, studiosè observandum esse, Armamentarium Carmelitanum P. Francisci Bonæ spei, publicè provocantis atque obtestantis P. Papebrochium, ut suam de antiquitate Carmelitani Ordinis sententiam ferret, multò prius fuisse editum, quàm ipse illius mentionem vel verbo fecerit. Patebit id utriusque scripta inspicienti. Atque hoc modo abunde refutatum est, quidquid in *Libello supplice* ejusque Synopsi objicitur non rectè P. Papebrochio, quasi primum ipse offensionis posuerit lapidem.

4. Circa reliquum porro *Libellum*, etsi nihil quidquam contineat, quod non pridem aut refutatum, aut gratis asseri monstratum, aut scriptis supposititiis atque apocryphis niti ostensum sit, notanda nihilominus nonnulla veniunt. Ac primò quidem, quod variis locis reus agatur Papebrochius læsæ Majestatis Pontificiæ, propterea quod Bullis aliquibus minorem, quàm par sit, reverentiam deferat: scilicet iis Bullis, quas pridem Tom. 1. Aprilis pag. 791, à num. 101, demonstravit apocryphas esse, nec ab ullo unquam Pontifice datas. Quasi verò Ecclesiæ sanctitas auctoritalque sine figmentis salva esse non possit.

5. Noto item, quòd à num. 23. auctoritate Pontificia canonizatam antiquitatem
suam

suam velit *Libelli* auctor: sed vereor ne eadem auctoritate antiquiorem faciat Ordinem, quam ipse velit, ac nomen Fundatoris ab Elia ad Enochum transferre cogatur. Nam numero suo 25. ex Julii II. Bulla, qua priores omnes confirmari ait, hæc ipsa verba pro se adfert, scilicet, *Carmelitas Sanctorum Prophetarum Elia, Elisei, & Enoch . . . successionem hereditariam tenere.* Ex quibus si quid pro antiquitate ac veri nominis Institute probatur, non solum probatur Eliam atque Eliseum (ut volunt Carmelitæ) sed Enochum quoque (quod tamen nolunt illi) & quidem primarium, utpote tempore priorem, veros Ordinis Carmelitani Instituteores esse.

6. Tertium noto, nimis indulgenter præsumere Auctorem *Libelli*, ad evincendam antiquitatem præensam satis esse, quod illius mentio fiat in Officiis Ecclesiasticis, per sacram Congregationem Rituum aut permissis aut approbatis. Fateor, ex ejusmodi approbatione historiis auctoritatem accedere, neque ullus id negaverit Catholicus: at verò accedere talem, ut falsum subesse non possit historiis, sub approbatione tali legi permissis, aut ut viri eruditi prohibeantur circa illas disputare, ab iisque ratione bona nixi dissentire, ne ipsa quidem sacra Congregatio prætendit. Patitur enim de facto quæstionem agitari de S. Dionysio Parisiensium Patrono, an scilicet idem sit (quod Breviarium Romanum manifestè asserit ad diem 9. Octobris) cum Arcopagita, an verò diversus: item, an à S. Clemente seculo primo missus sit in Galliam, an tempore Decii seculo tertio. Patitur similiter de historia S. Matthæi ad 29. Julii relata disputari. Patitur denique (ut plura missa faciam) contra adventum sancti Jacobi in Hispaniam, ad 25. Julii à se assertum, rationibus pugnari. Patitur, inquam, Ecclesia de historiis illis dubitari disputarique, tametsi in Breviario Romano legantur, atque inde non unius tantum Religiosi Ordinis, sed quasi totius Ecclesiæ traditio fieri videantur; neque injuriosum sibi putat, si quis oppositam assertioni suæ in historiis Breviarii sententiam teneat. Quomodo igitur Ecclesia non patietur similiter quæstionem institui de historiis, in privato alicujus Ordinis Breviario contentis, aut ex speciali S. Congregationis favore recitari permissis?

7. Quomodo item injuriosus censeri possit cuiquam Ordini, qui ab illius Breviario ac traditione particulari, nixus ratione bona & auctoritate Historicorum alicujus notæ pæne omnium, recedat? Sed neque ipsi PP. Carmelitæ præcipui in hoc consentiunt Auctori *Libelli* *supplicii*: siquidem ea super re apud S. Congregationem mota difficultate ab Illustrissimo ac Reverendissimo Domino Auberto vanden Eeden, Antverpiensium Episcopo, responderunt PP. Carmelitæ Romani utriusque Ordinis, & quidem ipsi Reverendissimi Generales; *Nihil se auctoritatis prætere Officiis suis inesse, præ aliis continentibus historias antiquas, de quibus exacta certaque haberi modo notitia non potest*; ut videre est tom. 2. Maii pag. 716. à num. 29. Sed neque parem inesse auctoritatem Officiis Regularium privatis, circa historias antiquas, recentissimè compositis, & à S. Congregatione purè permissis, atque inest Officiis

C 2

Ecclesiæ

Ecclesiæ universalibus, ab omni memoria legi solitis, & speciali approbatione confirmatis, ex dictis supra manifestum est.

8. Quartum denique noto, in *Libello supplice* num. 53. unde quaque congeri auctoritates Scriptorum, partim antiquiorum, partim recentiorum duodecimo seculo. Et antiquiores quidem non nisi duo vel tres citantur, iidemque fidei aut suspectæ, aut omnino nullius esse convincuntur, tom. 1. Aprilis, pag. 760. à num. 50. Recentiores verò, præsertim cùm plerique hujus aut præcedentis seculi sint, neque ex professo ac studio proprio, sed unius fere Abulensis fide antiquitatem præsentam obiter attingant, parùm morari debent ex cœvis auctoribus studio singulari illà examinantes, & appensis diligenter in utramque partem rationibus, tandem maturè sententiam suam proferentes. Sed neque obtinent auctoritates pleræque id quod prætenditur, neque evincunt quicquam amplius, quàm P. Papebrochius ultro concedit. Vidè enim fis *Libellum* à num. 69. ubi auctoritates Cornelii à Lapide, Francisci Suarez, aliorumque afferuntur; comperies Auctores præcipuos passim uti particulis similitudinis, dicendo, *Eliam tanquam Patronum atque Institutorem esse Carmelitarum, Carmelitas quasi posteros Eliæ esse; item, quasi hæreditariam successionem in Monte Carmelo tenere.* Nihil autem horum negat P. Papebrochius: quin imò docet, quomodo PP. Carmelitæ Prophetam Eliam appellare possint *Ducem, Patrem, Auctorem, & (si ita volunt) Institutorem suum;* hoc nimirum sensu, quod per revelationem Prophetæ & jussu ejusdem (quod hætenus ferè ignotum, S. Bertholdo primo Priori accidisse, ex contemporaneo Scriptore, tunc Carmelum in visente, ostenditur) Ordo Carmelitanus initium sumpserit; quemadmodum Ordo Servorum S. Mariæ, ob similem revelationem, illam nuncupat *Fundatricem suam.* Concedit igitur isthæc ultro Papebrochius, & eatenus optimè meretur de Ordine Carmelitano, quod solidum ipsius principium assignet retinendi adeò amatum, Eliæ ut Institutoris, titulum: unum interea deprecans, ut ne rem incredibilem, & Acta Sanctorum scribenti maximè importunam, cogatur admittere; videlicet, Ordinem religiosum à Christo nato duodecim ferè seculis extitisse, & toto illo tempore nulli cuiquam Scriptorum distinctè innotuisse; eundem continuatam sine interruptione, à temporibus Eliæ ad duodecimum usque Christi seculum, successionem tenere; & id auctoribus aut domesticis traditionibus, utrisque seculo duodecimo multò junioribus, credi debere. Inde enim fieret, ut pariter cogeretur Papebrochius in Actis Sanctorum adscribere eidem Ordini, quotquot ferè Palaestina aliæque regiones vicinæ incolas habuere sanctos, puta SS. Hilariones, Serapiones, Spiridiones; Item SS. Basilios, Gregorios, Nazianzenos, Cynillos Alexandrinos; sed & Joannem Baptistam, & ipsam, si Superis placet, Beatiss. V. Mariam. Hi enim omnes præter innumeros alios, nominatim à PP. Carmelitis inter suos annumerantur, nonnullique etiam variis in locis habitu Ordinis donantur. Porro Papebrochium, sensu prædicto, concedere Eliam PP. Carmelitis, patet tum alibi, tum ex tom. 2. Maii pag.

710. num. 9. Quousque autem se extendat ipsius impugnatione, melius intelligi non potest, quam ex verbis impugnantis, quibus ibidem pag. 713. num. 18. ita loquitur: Denique aliud nihil concludam, quam præsentas Carmelitani Ordinis antiquitates ejusmodi esse, ac de iis possit non imprudenter dubitari; ac que ipsos dubitantes nullam facere injuriam Ordini, sive cum de illis agere subterfugiunt, majoris boni respectu, sive cum loqui coacti, tamdem ingenuè consentur, quid sentiant: quorum primum in Martio, secundum fecimus in April.

Denique sine annotatione prætermittere nequeo, quod Auctor Libelli, in ipso supplicationis exordio, non minus asseveranter de P. Papebrochio, & quidem primo loco, quam deinde de Patribus sui Ordinis pronuntiet, interdictum tam illi quam istis à Sanctitate sua ulteriori circa rem controversam scriptione: quod de suis quidem certò scire potuit; de illo, nimis temerè, ne dicam injuriosè, affirmavit. Demus tamen ita esse: profectò si istiusmodi interdictum respectu P. Papebrochii re ipsa factum fuisset, non potuisset severius sibi ipse imperasse silentium, quam tenuit hæctenus; & constanter deinceps tenere animum obfirmavit, nihil importunis quibusvis atque verisæ partis libellis, ad respondendum identidem provocantibus, à proposito dimovendus, utpote existimans, hæctenus allata à se argumenta, ad elucidandam quæstionis propositæ veritatem, satis esse veritatis amantibus; nulla satis unquam fore aliter affectis. Utinam eadem mens PP. Carmelitis etiam post interdictum fuisset, nullumque scriptam eorum seu proprio, seu alieno nomine monstrari posset! Utinam & modò foret!

INSTRUMENTUM PUBLICUM,

de quo supra in Epistola, num. 18.

Aujourd'hui est comparu, par devant les Conseillers Notaires du Roy à Paris, soussignez, Monsieur Antoine de Vyon, Escuyer, Sieur d'Herouval, Conseiller du Roy, Auditeur dans sa Chambre des comptes, demeurant à Paris, isle nostre Dame sur le quay d'Alençon, paroisse S. Louis. Lequel a déclaré avoir reçu depuis quelques jours, une lettre inprimée qui a pour titre, Réponse du Sieur de Vyon d'Herouval à la lettre du Sieur, N. Conseiller du Roy. Commencante par ces mots: Monsieur le titre de tres renommé entre le sçavans, que vous me donnez dans la lettre, que vous m'avez écrite, m'ablouiroit, si j'avois la présomption de m'en flatter: & qui finit ainsi: Considérez bien ces paroles, profitez de cette menace, & soyez plus sage & plus Chrestien, lors que vous voudrez toucher un Ordre, qui est si cher à Marie, si vous ne voulez sentir son couroux, & ressentir l'indignation de ma plume. C'est le conseil charitable que je vous donne, estant Monsieur vostre tres-humble Serviteur, à Coloigne le 20. Avril. 1683. Laquelle lettre, le dit Sieur Comparant certifie à tous qu'i l'appartiendra, estre une piece entie-

entièrement supposée & imprimée sous son nom, la desavouant en tous, comme n'ayant esté faite ny écrite par luy, directement ny indirectement: dont & de quoy ledit Sieur Comparant a requis Acte ausdits Notaires, qui luy ont octroyé ce present, pour luy servir en temps & lieu: en la maison du dit Sieur Comparant le treize Novembre, mil six cent quatre vingt trois, a prez midy: & a signé la minute des presentes, demeurée a Coullon l'un des dits Conseillers Notaires soussignez.

MONNERAT

COULLON.

CENSURA ORDINARII.

E Pistola hæc Familiaris, cum Brevis Instructione, modestè scripta pro justa defensione, imprimi poterit, datum Antverpiæ 23. Februarii 1693.

A H O E F S L A C H L. C.

Ex Typographia Henrici Thieullier.